

Дийн Кунц

В капан

1

В нощта, в която се случи това, виелица връхлетя всички североизточни области. Живите същества, дръзнали да излязат от убежищата си, бяха нападани от мрака и бурята.

Снегът заваля на смрачаване, когато след посещение в кабинета на лекаря госпожа Ласитър шофираше към дома си. Пухкави снежинки се сипеха от оловносивото небе и падаха право надолу през ледения, неподвижен въздух. Вече бяха изминали около осем километра, когато от югозапад нахлу остър вятър и заграби и заподхвърля снежинките пред фаровете на джипа.

Зад Мег, седнал настрани на задната седалка, за да придържа натежалия си от гипса крак, синът и Томи въздъхна:

– Ще пропусна всички пързалки.

– Още е ранна зима – отвърна майка, му, – Ще се възстановиш, преди да настъпи пролетта, и ще имаш време да се порадваш на снега.

– Може би – рече синът и.

Беше си счупил крака преди две седмици и на контролния преглед преди малко доктор Джаксън им беше казал, че Томи трябва да остане в гипс още шест седмици. Счупената кост беше раздробена – „малка, но неприятна фрактура“, която бе стегната допълнително и затова щеше да отнеме повече време да се възстанови.

– Но, мамо, в живота има толкова малко зими. Не ми се иска да пропиляя тази.

Мег се усмихна, погледна в огледалото за обратно виждане и каза на сина си:

– Ти си само на десет години, миличък. В твой случай зимите, които ти предстоят, са безброй – или поне са много.

– Не е така, мамо. Скоро ще постъпя в колеж, което означава учене и никакво време за забавления...

– Та това е едва след осем години!

– Ти все повтаряш, че колкото повече остаряваш, толкова по-бързо минава времето. И след колежа ще си намеря работа, а после ще се появи и семейство, което да издържам.

– Повярвай ми, каубой, времето не бърза, докато не станеш на трийсет.

Въпреки че обичаше да лудува като всяко десетгодишно момче,

понякога Томи ставаше твърде сериозен. Беше си такъв още от бебе, но след смъртта на баща си преди две години стана много по-замислен.

Мег спря на последния светофар в северната част на града на около десетина километра от фермата им. Пусна чистачките, които пометоха сухия сняг от стъклото.

- На колко години си, мамо?
- На трийсет и пет.
- Леле, наистина ли?
- Говориш така, сякаш съм бабичка.
- Имаше ли коли, когато си била на десет?

Смехът му бе като музика за нея. Мег обичаше да слуша как синът и се смее, може би, защото почти не го бе чувала да го прави през последните две години.

Вдясно, на бензиностанцията „Шел“, две коли и един пикап зареждаха гориво. Двуметрова елха лежеше направо в каросерията на пикапа. Само след осем дни беше Коледа.

Отляво пред боровата горичка се намираще кръчмата „Хаденбекс“. В тъмносивия мрак падащият сняг приличаше на пепел, ръсеща се от невидим небесен пожар, въпреки че на кехлибарената светлина от прозорците на къщите снежинките изглеждаха по-скоро като златисти пращинки.

– Като се замисля – обади се Томи от задната седалка, – едва ли е било възможно да имате коли, когато си била на десет. Боже, че тогава още не е било изобретено колелото!

- За вечеря ще има палачинки с червеи и супа от бръмбари.
- Ти си най-гадната майка на света.

Мег погледна в огледалото и видя, че въпреки шеговития и тон момчето вече не се усмихва. Беше се загледало мрачно в кръчмата.

Преди малко повече от две години един пияница – Дик Слайтър, си беше тръгнал от заведението точно когато Джим Ласитър караше към града, за да председателства благотворителен комитет в църквата „Сейнт Пол“. Полетял по пътя „Блек Оук“ със страшна скорост, буйкът на Слайтър се врязал челно в колата на Джим. Джим починал на място, а Слайтър се парализирал.

Често, когато минаваха край кръчмата и когато правеха завоя, на който бе загинал баща му, Томи се опитваше да скрие мъката си, подхващайки шеговит разговор с Мег. Но не и днес. Вече беше приключил с шегите.

- Зелено е, мамо.

Мег потегли и пресече кръстовището, излизайки извън очертанятия на града. Мейн Стрийт се превърна в двулентовия околийски път „Блек Оук“.

Томи беше свикнал с мисълта за загубата на баща си, почти се бе примирил и с чувствата си. В годината след трагедията Мег често заварваше момчето седнало край някой прозорец, потънало в мисли, със стичащи се по страните му сълзи. От десет месеца насам не го бе виждала да плаче. Най-накрая се беше примирил със смъртта на баща си. Щеше да се оправя.

Ала това не означаваше, че Томи ще се превърне в предишния. У него щеше да остане една празнина. Джим беше прекрасен съпруг и още по-добър баща, толкова отдаден на сина си, че двамата се бяха превърнали в неразделно цяло. Смъртта на Джим остави у момчето празнина като дупка от куршум, въпреки че белегът беше невидим. Мег знаеше, че само времето ще излекува сина и напълно.

Снегът започна да се сипе по-бързо и сумракът се разтопи в нощ, намалявайки видимостта значително, затова тя намали скоростта. Мег успяваше да види едва на десетина метра пред себе си.

– Става напечено – обади се Томи от задната седалка.

– Имало е и по-лоши дни.

– Къде? В Юкон ли?

– Аха. Точно там. В разгара на „златната треска“ през зимата на 1849 година. Май забрави колко съм стара. Управлявах шейни с кучешки впрягове, преди да се появят кучетата.

Момчето се засмя насила.

Мег не виждаше полята, ширнали се от двете страни на пътя, или сребърната панделка на Сийгър Крийк, но можеше да забележи бабуните на прикритите ловни капани със зъбците им и оголените от зимата клони на извисяващите се наоколо дъбове, които съпровождаха тази отсечка от шосето. Дърветата бяха ориентир, по който познаваше, че се намират на около половин километър от острия завой, на който бе катастрофирал Джим.

Томи мълчеше.

Тогава, секунди преди Мег да направи завоя, той рече:

– Всъщност ските и пързалките не ми липсват толкова много. Просто... чувствам се толкова безпомощен в този гипс... като в капан.

Думата „капан“ жегна Мег, защото това означаваше, че Томи чувстваше неподвижността като извор на спомени за смъртта на баща си. Шевролетът на Джим беше толкова нагънат и смачкан от удара, че

полицайте и следователят бяха прекарвали три часа в опити да извадят тялото му от пресования метал. Беше се наложило да използват горелки, за да го освободят от колата. Мег се беше опитала да предпази Томи от най-страшните подробности около инцидента, ала когато той най-сетне се бе върнал на училище, съучениците му бяха споделили с него всички ужасяващи факти, подведени от нездравото си любопитство към смъртта и от невинната жестокост, която бе присъща за много от децата.

– Ти не си в капан с този гипс – каза Мег, умело управлявайки джипа по покрития със сняг завой. – Затруднен да, но не и в капан. Нали съм тук, за да ти помагам.

След погребението, разплакан, Томи се беше върнал по-рано от първия си учебен ден:

– Татко е бил като в капан в колата, не е можел да се помръдне, наложило се е да го режат, бил е в капан. – Мег го беше утешила и му бе обяснила, че Джим е починал на място, мигновено, без да страда. – Скъпи, само тялото му, обвивката, е била прикована там. Душата, съзнанието му, твоят истински татко вече е бил в рая.

Сега Мег намали още повече скоростта, когато достигна средата на завоя, на този завой, който винаги щеше да остане ужасно място за тях, без значение колко често минаваха по този път.

Томи като че ли бе повярвал на уверенията и че баща му не е страдал в колата. Но все още бе преследван от образите на обезобразеното тяло на баща си, притискано от смачкания метал. Внезапно насрещни фарове заслепиха Мег. Една кола се засили към тях, движейки се прекалено бързо по заснеженото шосе, шофьорът не бе загубил контрол, но возилото бе нестабилно. Занесе, прекосявайки лентата, и продължи да се движи по средата на пътя. Мег извъртя волана вдясно, заоравайки в бордюра, и натисна спирачките, уплашена да не би десните гуми на колата да прескочат в канавката, а другите да останат на пътя и колата да се преобърне. Успя да вземе завоя, докато гумите изхвърляха чакъл, който тропаше по долната страна на купето. Другата кола прелетя на два-три сантиметра покрай тях и изчезна в нощта.

– Идиот! – ядосано извика Мег.

Когато подмина завоя и стигна правата отсечка след него, тя отби встрани от пътя.

– Добре ли си? – попита.

Томи се бе свил в единия ъгъл на купето, сгушил глава във високата яка на тежкото си зимно яке. Блед и треперещ, той отвърна:

– Д-да. Добре съм.

Нощта изглеждаше странно притихнала, чувах се само скърцането на чистачките и воят на вятъра.

– Как ми се иска да го спипам този безотговорен глупак! – ядоса се пак тя и удари с юмрук по таблото.

– Беше кола на „Биоломек“ – каза Томи. Имаше предвид разположената на около сто акра площ огромна изследователска лаборатория. – Видях името отстрани на колата.

Мег си пое дълбоко дъх, после пак и отново попита:

– Добре ли си?

– Да. Всичко е наред. Просто, искам да се прибера в къщи.

Бурята се засилваше. Снежен водопад засипваше джипа, снежинки-те падаха на пухкави поточета.

Щом се върнаха на „Блек Оук“, запълзяха с четирийсет километра в час. Времето не позволяваше по-висока скорост.

Четири километра по-нататък, край лабораторията „Биоломек“ нощта беше изпълнена със светлина. Отвъд триметровата телена ограда неоновите лампи зловещо блестяха на върха на шест-седемметровите пилони, а светлината едва си пробиваше път сред гъстия снеговалез.

Макар че лампите бяха на разстояние трийсетина метра една от друга и обграждаха огромната площ, на която бяха разположени еднотажните сгради на администрацията и лабораториите, не всички бяха включени. Само веднъж през изминалите четири години, през една друга нощ Мег ги беше виждала да светят.

Сградите бяха построени далеч от пътя, зад дърветата. Дори при хубаво време и на дневна светлина те почти не се забелязваха, уединени и тайнствени. Сега бяха невидими въпреки осветителните стълбове, разпръскващи жълтата светлина.

Мъже в дебели шуби се движеха из собствеността с фенерчета и оглеждаха внимателно оградата, сякаш очакваха да открият дупка, но се бяха съсредоточили най-вече върху покритата със сняг земя около мрежата.

– Някой сигурно се е опитал да проникне вътре – предположи Томи.

Колите и микробусите на лабораторията бяха паркирани около главния вход на „Биоломек“. От двете страни на пътя бяха запалени и съскаха факли. Пътят беше блокиран. Трима мъже държаха включени мощни фенери, а други трима стояха край тях, въоръжени с пушки.

– Охо! – възкликна Томи. – Оръжия като на командосите. Работата е дебела.

Мег натисна спирачките, спря колата и смъкна стъклото на прозореца си. Леденият вятър нахлу в колата.

Очакваше някой от мъжете да отиде при нея, но вместо това се появи пазач с тежки ботуши, сиви униформени панталони и черно яке с логото на „Биоломек“. Носеше дълъг прът с прикрепени към него огледала и фенер. Придружаваше го много по-висок мъж, облечен по същия начин и с пушка в ръка. По-ниският пхна пръта под шасито на джипа и примижа срещу отражението, което едното огледало предаде на другото.

– Търсят бомби! – каза Томи от задната седалка.

– Бомби ли? – недоверчиво отвърна Мег. – Едва ли.

Мъжът с огледалата обикаляше бавно около джипа, а въоръженият му партньор не се отделяше от него. Дори през пелената на снега Мег виждаше, че лицата им са изопнати от тревога.

Когато двамата огледаха колата и, мъжът с пушката махна на останалите четирима край барикадата в знак, че всичко е наред, и едва тогава един от тях се приближи към Мег. Носеше дънки и пилотско кожено яке, подплатено с каракул, без знак на лабораторията. Тъмна ушанка, покрита със сняг, беше нахлупена наполовина върху ушите на мъжа. Той се наведе към отворения прозорец:

– Извинете ни за безпокойството, мадам.

Беше красавец с привлекателна, но неискрена усмивка. Сиво-зелените му очи я гледаха обезпокоително пронизващо.

– Какво се е случило? – попита тя.

– Просто алармата се разпищя – отвърна той и думите му се превръщаха в облачета пара сред ледения въздух. – Може ли да погледна шофьорската ви книжка, моля?

Явно, че мъжът работеше за „Биоломек“ и въпреки че не беше полицай, Мег не видя причина да не покаже документите си.

Докато той държеше портфейла и и проверяваше книжката, Томи го попита:

– Шпиони ли са се опитали да проникнат?

Същата неискрена усмивка придружи отговора на непознатия:

– По-скоро просто фалшива тревога, синко. Тук няма нищо, което да заинтересува шпионите.

„Биоломек“ се занимаваше с генни ДНК изследвания и предлагаше откритията си за производство в предприятията. Мег знаеше, че през последните години генното инженерство беше довело до създаването на вирус, който премахваше допълнителното производство на инсулин в

човешкото тяло, освен това бяха изобретени множество чудодейни лекарства и всякакви други благини. Освен това обаче Мег знаеше, че някои лаборатории работеха върху създаването на биологични оръжия, нови болести, не по-малко смъртоносни от атомни бомби, но тя винаги избягваше да мисли, че „Биоломек“ – намираща се едва на километър от дома и, би могла да се занимава с подобни опасни дейности. Всъщност преди няколко години се носеха слухове, че лабораторията е подписала договор за работа по защитата, но компанията беше уверила жителите на окръга, че не се занимава с разработване на бактериологични оръжия. Обаче оградите и алармените им системи изглеждаха по-сериозни от необходимите за комерсиално предприятие, ориентирано към изпълняването на обществени поръчки. Мъжът с коженото яке попита:

– Наблизо ли живеете, госпожо Ласитър?

– В Каскада. На километър отук.

Той и върна портфейла.

Томи отново попита:

– Господине, мислите ли, че ще дойдат терористи с бомби и ще се опитат да взривят мястото?

– Бомби ли? Откъде ти дойде тази идея, синко?

– Човекът с огледалата – отговори Томи.

– А! Ами това е само част от рутинната процедура. Както казах, сигурно е фалшива тревога. Нещо в системата – добави той и се обърна към Мег: – Извинете за притеснението, госпожо Ласитър.

Когато мъжът се отдръпна от джипа, тя погледна зад него към пазачите с пушки и към другите мъже, събрани около зловещите жълти лампи. Тези хора не вряваха, че имат проблем с фалшива тревога. Безпокойството и напрежението им се бяха изписали по лицата им, но си личаха и по начина, по който стояха или се движеха в снежната фъртуна.

Мег вдигна стъклото и включи на скорост.

Щом потегли, Томи попита:

– Мислиш ли, че лъже?

– Не е наша работа, слънчице.

– Терористи или шпиони – избъбри синът и с ентузиазъм, типичен за малките момчета, сблъскващи се с опасността.

Те пресякоха най-северната част от земите на „Биоломек“. Жълтите неонов лампи се стопиха в мрака зад колата, докато нощта и снегът притиснаха от всички страни Томи и Мег.

Още голи дъбове протегнаха чепати ръце над пътя. Между дебелите им стволове фаровете на джипа раздвижваха подскачащи сенки.

Две минути по-късно Мег зави наляво по късичката алея към къщата им. Изпитваше облекчение, че си е у дома.

Ферма „Каскада“, кръстена на семейство Каскада, които бяха живели в нея, се простираше на десет акра площ в провинциален Кънектикът. Всъщност вече не бе ферма. Мег и Джим бяха купили мястото преди четири години, след като той бе продал дела си от нюйоркската рекламна агенция, която бе основал заедно с двамата си съдружници. Фермата щеше да бъде ново начало за семейството им, Джим щеше да се опита да осъществи дългогодишната си мечта да стане писател, а не просто създател на реклами, а Мег можеше да си устрои много по-просторно и по-уютно ателие, отколкото в града.

Преди да загине, Джим беше написал тук, в Каскада, два горе-долу успешни трилъра. Колкото до Мег, тя бе открила нови насоки за своето изкуство – започна да използва по-топли и по-ярки тонове, които преди това не бе прилагала. След смъртта на Джим обаче картините и бяха станали толкова мрачни, че от галерията в Ню Йорк я посъветваха да се върне към меките багри, ако иска картините и да се купуват.

Двуетажната каменна къща се издигаше на трийсет метра пред плевнята. Имаше осем стаи и просторна кухня с модерно оборудване, две бани, две камини и предна и задна веранда.

Дори в тази буря, със стрехи окичени в ледени висулки, брулена от вятъра, шибана от снежните камшици, без нито една запалена лампа зад предните прозорци, къщата изглеждаше уютна и приветлива на светлината от фаровете.

– У дома – рече Мег с облекчение. – За вечеря ще направим спагети, искаш ли?

– Направи повече, че да има и за закуска.

– Моля!

– Студените спагети са страхотна закуска.

– Ти си побъркано дете – пошегува се тя и спря край задната веранда. Помогна на Томи да слезе от колата.

– Остави си патериците. Облегни се на мен – викаше Мег заради воя на виелицата. Патериците само щяха да му пречат в снега. – Ще ти ги донеса, след като прибера джипа в гаража.

Ако тежкият гипс не обхващаше крака му от пръстите до над коляното, Мег щеше да пренесе момчето. Сега обаче то се облегна на нея и заскача на здравия си крак.

Бяха оставили в кухнята да свети заради Дуфъс, четиригодишния им черен лабрадор. Заскрежените прозорци блещукаха с кехлибарена

топлина, верандата също бе осветявана.

Пред вратата Томи се подпря на стената, докато Мег отключваше. Когато влезе в кухнята, голямото куче не се втурна към нея както обикновено, радостно махайки с опашка. Вместо това то се промъкна с подвита опашка, с наведена глава, очевидно щастлив, че ги вижда, но и въртеше очи разтревожено, сякаш се боеше да не би от някой ъгъл да изскочи разярена котка и да го одере.

Мег затвори вратата и помогна на Томи да седне на един стол край кухненската маса. После си свали ботите и ги остави на изтривалката в ъгъла до вратата. Дуфъс трепереше, като че ли му беше студено. Ала печката беше включена и в къщата бе топло. Кучето нададе странно скимтене.

– Какво има, Дуфъс? – попита тя. – Какво си направил? Някоя лампа ли бутна? А? Или съдвка тапицерията на дивана?

– Ами, той е добър пес – защити го Томи. – Ако е счупил лампата, ще си я плати. Нали, Дуфъс?

Кучето вяло помахна с опашка. Втренчи се разтревожено в Мег, после пак се обърна към трапезарията, сякаш там се криеше някой, който го плаши.

Мег изведнъж осъзна какво става.

2

Бен Парнъл напусна барикадата на пътя и потегли с шевролета си към трета лаборатория, най-отдалечената в комплекса на „Биоломек“. Снегът се топеше върху ушанката и се процеждаше върху яката на коженото му яке.

Навсякъде из имота разтревожени мъже се движеха предпазливо под сярножълтата светлина на лампите. За да се предпазят от набезите на вятъра, те свиваха рамена и изпънаха ръце край телата си, заради което приличаха на страховити същества – не на хора, на демони.

Странно, но Бен беше доволен, че се случи тази неприятност. Ако не беше станало така, той щеше да си седи сам вкъщи, преструвайки се, че чете книга, преструвайки се, че гледа телевизия, но всъщност щеше да мисли за Мелиса – любимата си дъщеря, която бе починала от рак. Ако успееше да прогони мислите за детето си, щеше да ги съсредоточи върху Лея, жена си, която също загуби... Как ли загуби нея?

Все още не разбираше напълно защо бракът им бе приключил след мъчението на Мелиса. Доколкото Бен схващаше, единственото нещо, което заставаше между двамата, бе жестоката скръб на съпругата му, толкова дълбока и тежка, че бе успяла да прогони всяко друго чувство от сърцето на Лея, включително и любовта и към него. Може би семенцата на развода бяха покълнали още преди много време, но поникнаха едва след смъртта на Мелиса; обаче Бен още обичаше жена си, вече не така страстно както преди, а някак меланхолично, както се обича една, макар и неосъществима мечта за щастие. Ето в това се бе превърнала Лея през последната година – дори не бе спомен, болен или някакъв друг, беше просто мечта, но не мечта за нещо, което можеше да се сбъдне, а за нещо, което никога нямаше да стане.

Бен паркира шевролета пред трета лаборатория – едноетажна сграда без прозорци, която приличаше на бункер. Отиде до вратата, вкара в процепа пластмасовата си идентификационна карта, изчака лампичката да светне зелено, издърпа си обратно картата и когато вратата се отвори със съскане, влезе вътре.

Намираше се в преддверие, напомнящо на въздушната камера на космически кораб. Външната врата се затвори зад гърба му, Бен застана пред вътрешната врата и свали ръкавиците си, докато охранителната камера го идентифицираше. Малък панел се отвори и разкри светещ екран

със сини очертания на човешка ръка. Бен положи ръката си в очертанията и компютърът сканира отпечатъците му. След секунди, когато самоличността му бе потвърдена, вътрешната врата също се плъзна и се отвори, а той влезе в основния коридор, от който се разклоняваха други коридори, лаборатории и кабинети.

Преди минути доктор Джон Ейкъф, ръководител на проекта „Блекбъри“, се беше върнал в „Биоломек“ заради кризата. Сега Бен зърна доктора в западното крило на коридора, където той разговаряше напрегнато с трима пазачи – двама мъже и една жена, всичките работещи по „Блекбъри“.

Щом Бен се приближи, стана ясно, че Ейкъф се е поболял от страх. Началникът на проекта – набит, оплешивяващ, с прошарена брада, не бе нито изперкал, нито студен и разсъдлив, и в никакъв случай – обикновен човек на науката; всъщност той имаше невероятно чувство за хумор. В очите му обикновено играеше весело пламъче. Тази нощ обаче нямаше пламъче. Нито усмивка.

– Бен! Открихте ли плъховете?

– Изчезнали са без следа. Искам да поговорим, за да добия представа къде може да са отишли.

Ейкъф сложи ръка на челото си, сякаш, за да провери дали няма температура.

– Трябва да ги намерим, Бен. При това бързо. Ако не ги открием тази нощ... Исусе, евентуалните последствия... това ще бъде краят на всичко.

3

Кучето се опита да изръмжи на незнайния човек зад вратата, но само изскимтя.

Мег неохотно, но смело тръгна към трапезарията и непохватно заопипва за електрическия ключ. Щракна го. Осемте стола бяха подредени около масата стил кралица Ана; чиниите блестяха меко зад витрината на големия бюфет за порцелан – всичко си бе на място. Мег бе очаквала да завари крадец.

Дуфъс остана в кухнята. Той не се плашеше лесно и въпреки това нещо го бе стреснало. При това силно.

– Мамо?

– Стой тук.

– Какво има?

Мег продължи да включва лампите една по една, претърси гостната и пълния с книги кабинет. Поглеждаше в килерите и в гардеробите, и зад по-масивните мебели. Горе имаше пушка, но не искаше да отиде да я вземе, докато не се убеди, че Томи е сам долу.

Откакто Джим беше починал, Мег се държеше параноично по отношение на здравето и безопасността на сина си. Съзнаваше го, признаваше си го, но не можеше да се промени. Всеки път, когато той настинеше, тя се ужасяваше, че ще хване пневмония. Когато се порежеше, колкото и малка да бе раната, тя се страхуваше от кръвотечението, сякаш загубата на една чаена лъжичка от кръвта ка Томи, щеше да доведе до смъртта му. Когато той падна от едно дърво и си счупи крака, Мег за малко да припадне. Ако загубеше Томи, когото обожаваше с цялото си сърце, тя щеше да загуби не само сина си, но и онази частичка от Джим, която живееше чрез детето. Мег Ласигър много повече се страхуваше за близките си отколкото за себе си.

Боеше се, че Томи може да загине в катастрофа или от някоя болест, но въпреки че си бе купила пушката за защита, никога не и бе хрумвало, че момченцето и може да стане жертва на престъпление. Престъпление. Звучеше и толкова мелодраматично, толкова глупаво. В края на краищата това бе провинцията, освободена от насилието, типично за живота в Ню Йорк.

Ала нещо бе притеснило иначе буйния лабрадор – порода, известна със смелостта и куража си. Ако не крадец – тогава какво?

Тя влезе в коридора и се загледа към тъмните стълби. Включи осветлението на втория етаж.

Собственият и кураж бе на изчерпване. Мег беше претърсила първия етаж, уплашена за живота на Томи, без да се бои за себе си. Сега започваше да се чуди какво ще прави, ако наистина попадне на някой непознат.

Отгоре не се чуваше нищо. Мег можеше да долови само воя и съскането на вятъра. Въпреки всичко обаче я връхлетя усещането, че не трябва да се качва на горния етаж.

Може би най-добре щеше да е да се върнат с Томи в джипа и да отидат до най-близките съседи, които живееха на цял километър нагоре по пътя. Оттам щеше да се обади на шерифа и да го помоли да проверят къщата от тавана до мазето.

От друга страна, пътуването във виелищата можеше да бъде опасно дори в стабилния джип.

Без съмнение, че ако горе имаше някого, Дуфъс щеше да лае яростно. Кучето се държеше малко умърлушено, но не бе страхливо. Може би не беше уплашено. Може би не бе разчала правилно знаците. Увесената му опашка, свитите уши, сведената глава и треперенето можеха да бъдат болестни симптоми.

– Не ставай страхливка – ядоса се тя и бързо изкачи стълбите.

Коридорът горе беше пуст.

Мег отиде в спалнята си и извади изпод леглото си пушката – късоцевна „Мосберг“ дванайсети калибър. Беше идеалното оръжие за защита на дома – достатъчно мощно, че да възпре убиец. За да го използва, не бе необходимо да бъде стрелец, защото разпръсващият сачмите механизъм гарантираше попадение, стига човек да се прицелеше в нападателя. Освен това с тази пушка тя можеше да покоси престъпника, без да се налага да го убива. Не искаше да убива никого. Всъщност Мег мразеше оръжията и ако не се притесняваше за Томи, никога нямаше да си купи пушката. Разгледа стаята на сина си. Там нямаше никого. Двете спални в дъното на къщата бяха съединени чрез широк свод, за да се превърнат в ателие. Платното, стативът и белите емайлирани шкафчета си бяха така, както ги беше оставила. Никой не се спотайваше и в двете бани. Кабинетът на Джим, който Мег изследва последен, също беше пуст. Явно наистина не бе разбрала правилно поведението на лабрадора и сега се чувстваше малко глупава заради параноята си.

Свали пушката и поостана в кабинета на Джим, за да се съвземе. След смъртта му бе оставила стаята непроменена, за да използва

компютъра му да пише писма и да води семейните сметки. Всъщност причините да остави нещата му непокътнати бяха сантиментални. Кабинетът и помагаше да си припомня щастието, което Джим беше изпитвал, докато пишеше последния си роман. У съпруга и имаше нещо момчешко, когато бе възбуден и радостен заради някоя история, заради зародилата се нова идея. След погребението Мег идваше от време на време тук и сядаше, потънала в спомени за Джим.

Често след загубата му тя се чувстваше като в капан, сякаш със смъртта му се беше затръшнала някаква врата и Мег бе останала затворена в малка схлупена стаичка, без ключ да си отвори и без прозорец, през който да избяга.

Възможно ли бе да започне живота си отново, да открие щастието, след като се бе разделила с мъжа, когото обичаше толкова силно? Онова, което бяха имали с Джим, беше идеално. Възможно ли беше която и да е бъдеща връзка да се равнява на тяхната?

Мег въздъхна, загаси лампата и затвори вратата след себе си. Прибра пушката обратно в стаята си.

Докато вървеше към стълбите, я обхвана натрапчивото чувство, че някой я наблюдава. Усещането бе толкова силно, че тя се обърна, за да огледа коридора. Беше пуст.

Пък и тя бе прегледала навсякъде. Беше убедена, че с Томи са сами в къщата.

„Просто си изнервена заради онзи идиот на «Блек Оук», който караше така, сякаш е безсмъртен.“

Когато се върна в кухнята, Томи продължаваше да си седи на стола, на който го бе оставила.

– Какво има? – разтревожен попита той.

– Нищо, слънчице. Заради поведението на Дуфъс реших, че може да има крадец въщи, но тук никой не е влизал.

– Дуфъс счупил ли е нещо?

– Не. Поне аз не забелязах.

Черният лабрадор вече не се мъкнеше с наведена глава. Беше спрял да трепери. Сега седеше на земята край стола на Томи и когато Мег влезе в стаята, се изправи, затопурка към нея и зарови муцуна в ръката и. После отиде до вратата и задраска с лапа по нея, с което даваше знак, че иска да излезе навън и да се облекчи.

– Ще преместя джипа. Свали си якето и ръкавиците, но не ставай от стола, преди да съм ти донесла патериците – рече тя на Томи.

Мег отново obu ботите си, излезе навън, последвана от кучето.

Бурята вилнееше с пълна сила. Снежинките бяха станали малки и твърди като песъчинки. Без страх от виелицата Дуфъс се втурна в двора. Мег паркира джипа в плевнята, която им служеше като гараж. Когато слезе от колата, погледна към едва забелязващите се в мрака тавански греди – те скърцаха и тракаха под напора на вятъра, Мястото миришеше на бензин и машинно масло, ала дори след всичките тези години сладникавата миризма на сено и добитък все още не бе изчезнала.

Докато измъкваше патериците на Томи от задната седалка, Мег отново бе обхваната от плашещото усещане, че някой се е втренил в нея, косъмчетата по врата и настръхнаха – беше сигурна, че някой я наблюдава. Тя разгледа тъмното помещение, осветявано единствено от мъждивата крушка на незатворената врата на колата. Като нищо някой можеше да се крие в един от конските боксове, разположени край южната стена. Някой можеше да я дебне и от горното ниво. Ала Мег не успя да открие никакви признаци за чуждо присъствие, които да потвърдят подозрението и.

– Мег, прекалено много трилъри четеш напоследък – рече си тя на глас, търсейки кураж в звука на собствените си думи. С патериците на Томи в ръка тя излезе навън, натисна бутона за затваряне на автоматичната врата и се загледа в металния панел, спускащ се надолу, докато той не се опря в циментовия под и силно изтрака.

В средата на двора Мег спря, поразена от суровата красота на зимния нощен пейзаж. Призрачното сияние на снега едва-едва осветяваше нощта подобно на меката светлина на луната и въпреки яростта на фъртуната, вдъхваше усещане за покой. В северния край на двора се извисяваха пет голи явора с клони, пронизващи нощта, а вятърът покриваше твърдата им кора със сняг.

На сутринта двамата с Томи можеха да се окажат затрупани. Всяка зима се случваше да затворят „Блек Оук“ за един или два дни. Да бъдеш откъснат от цивилизацията за кратко време не бе непременно неудобство, имаше си своите предимства.

Въпреки тайнствената си красота нощта беше груба. Мъничките зрънца сняг жилеха лицето и.

Щом повика Дуфъс, той се появи иззад къщата: приличаше на призрак заради снежния воал. Кучето сякаш се носеше над земята, сякаш не беше живо същество, а тъмно привидение. Беше изплезило език и размахваше опашка, очевидно студът и снегът не го безпокояха.

Мег отвори кухненската врата. Томи все още седеше край масата. Зад гърба и Дуфъс спря на най-горното стъпало на верандата.

– Хайде, момче, навън е много студено.

Лабрадорът изскимтя, сякаш се боеше да се прибере в къщата.

– Хайде, хайде. Време е за вечеря.

Дуфъс колебливо изкачи стъпалото и прекоси верандата. Опря глава на прага на вратата и подозрително заразглежда кухнята. Подуши топлия въздух и потрепери. Мег игриво подритна кучето. То я погледна укорително и не помръдна.

– Хайде, момче. Беззащитни и сами ли ще ни оставиш тук? – попита Томи от мястото си край масата.

Дуфъс сякаш разбра, че ще загуби доброто си име, и с неохота премина през прага.

Мег влезе в къщата и затвори вратата.

Откачи хавлията на кучето от закачалката на стената и заплашително го предупреди:

– Не смей да се тръскаш, преди да съм те подсушила, пес такъв.

Кучето обаче енергично се изтръска, разпръсквайки стопен сняг по шкафовете и по лицето на Мег, която се навеждаше да го изсуши.

Томи се засмя и животното го погледна въпросително, от което момчето му стана още по-смешно. Накрая Мег също се зарази от смеха на сина си и се усмихна. Настроението на лабрадора моментално се оправи. Дуфъс гордо изправи глава, осмели се да помаха с опашка и отиде при Томи.

Когато Мег и Томи се бяха прибрали вкъщи, явно все още са носели напрежение и страх заради катастрофата, която едва избегнаха на трудния завой на „Блек Оук“. Може би техният ужас бе усетен от Дуфъс, както и смехът им бе успял да повдигне духа му. Кучетата са особено чувствителни към човешките настроения, а Мег не виждаше друго обяснение за поведението на лабрадора.

4

Прозорците бяха замръзнали. Вятърът виеше, сякаш се беше засилил да изстърже планетата до големината на луна, после колкото астероид и най-накрая колкото прашинка. На фона на мрака и вилицата навън къщата изглеждаше още по-уютна. Мег и Томи вечеряха спагети в кухнята.

Дуфъс вече не се държеше така странно както по-рано, но още не беше на себе си. Повече от всякога той искаше да бъде с тях, дори отка-за да яде сам. Смаяна и изненадана, Мег наблюдаваше кучето, докато то избутваше с нос чинийката си с „Педигрипал“ близо до стола на Томи.

– Следващия път – каза момчето – ще си поиска стол и чиния.

– Първо обаче ще му се наложи да се научи да се храни с вилица. Мразя, когато я хваща от обратната страна.

– Ще го изпратим на училище за изискани обноси – каза Томи, навивайки дългите спагети около вилицата си. – Може би ще се научи да стои на задните си крака и да ходи като човек.

– Да, обаче когато свикне да стои прав, ще иска да се научи да танцува.

– Направо ще ги побърка в балната зала.

Двамата се ухилиха един на друг. Мег се радваше на близостта, която се пораждаше между нея и сина и когато се шегуваха. През последните две години Томи беше прекалено мрачен и рядко беше в настроение за шегги.

Дуфъс лежеше на пода пред чинийката си и си ядеше „Педигрипала“, но не с обичайната лакомия. Той изискано си гризваше и често повдигаше глава, наострайки клепналите си уши, вслушан във воя на вятъра зад прозорците.

По-късно, докато Мег миеше чиниите, а Томи седеше на масата и четеше приключенски роман, Дуфъс внезапно изляз и уплашено скочи на крака. Застана скован, втрещен в шкафчетата в другия край на стаята, между хладилника и вратата на мазето.

Мег тъкмо щеше да каже нещо, за да успокои кучето, когато чу някакво шумолене вътре в шкафовете.

– Мишка! – с надежда предположи Томи, който мразеше плъховете.

– Струва ми се, че е нещо по-голямо от мишка.

И преди бяха имали плъхове. В края на краищата живееха във

ферма, която гризачите обичаха заради храната на добитъка, която някога е била складирана в обора. И макар че сега плевнята приютяваше само джипа и въпреки че плъховете си бяха потърсили препитание другаде, те се връщаха всяка зима, сякаш славата на ферма „Каскада“ като рай за гризачите все още се предаваше от поколение на поколение.

От затвореното шкафче се чуваше яростно драскане на нокти, после и тупване, все едно нещо се бе преобърнало, а след това и непогрешимият звук от дебелилото тяло на плъх, криволичещо из лавиците, бутащо консервираните храни, щом преминаваше покрай тях.

– Наистина е голям – каза Томи, ококорил очи.

Вместо да се разлае, Дуфъс заекимтя и хукна към другия край на кухнята, колкото се може по-далеч от царството на плъховете. Обикновено лабрадорът ставаше нетърпелив да започне преследване на гризачите, въпреки че нямаше особен успех със залавянето им.

Мег избърса ръце в кърпата и отново се зачуди защо кучето е толкова изплашено. Отиде до шкафа. Имаше три вратички. Тя се наведе над средната и се послуша. Нищо.

– Отиде си – прошепна след дълго мълчание.

– Ти ще го отвориш, нали? – попита Томи, когато Мег хвана дръжката на вратичката.

– Разбира се, че ще го отворя, слънчице. Знам, че е отвратително и гнусно, но животинчето поне не е опасно. Няма по-страхливо същество от плъха.

Мег почука по шкафчето, за да се увери, че е подплашила гадното нещо, в случай че то все още е там. Отвори средната вратичка, видя, че всичко е наред, коленичи и отвори и долните вратички. Няколко консерви бяха преобърнати. Една неотворена кутия солени бисквити беше надвкана и отворена, а бисквитите липсваха. Дуфъс изскимтя.

Мег се пресегна над най-ниската лавичка и разбута складираните храни. Извади няколко кутии макарони и ги сложи на пода край себе си, опитвайки се да надзърне към задната стена на шкафчето. Светлината от кухненската лампа бе достатъчна да се види изгрисаната от плъхове шперплатова задна стена. През дупката нахлуваше студ. Мег се изправи, отупа прашните си ръце и каза:

– Ами да, на гости определено не ни е дошъл Мики Маус. Имаме главна буква П и още по-главни Л, Ъ и Х. Най-добре е да извадя капаните.

Когато майка му се изправи пред вратата на мазето, Томи попита:

– Нали няма да ме оставиш тук сам?

– Миличък, просто ще взема капаните.

– Ама..., ами ако плъховете се появят, докато си долу?

– Няма. Те обичат да стоят на тъмно.

Момчето се изчерви, засрамено от страха си:

– А сам... с този крак... няма да мога да се махна, ако дойде при мен.

Мег го разбираше. Опитва се да поразсее страха му:

– Няма да дойдат при теб, моряче. Плъховете се страхуват от нас повече, отколкото ние от тях.

Тя включи осветлението в мазето и слезе долу, оставяйки Томи с Дуфъс. Помещението се осветяваше от две прашни крушки. Мег намери два тежки капана на рафта: със стоманените си шипове бяха направо смъртоносни за плъховете и въобще не приличаха на капанчетата за мишки. Намери и отровната храна за плъхове и без да чуе или да види неканения гост, се качи горе при Томи и Дуфъс.

Момчето въздъхна с облекчение, когато майка му се появи:

– Има нещо странно в тези плъхове.

– Сигурно е само един – отвърна тя, докато поставяше капаните на плота край мивката. – Защо мислиш, че има нещо странно?

– Изплашили са Дуфъс. Нали си спомняш какъв беше, като се прибрахме. Сигурно пак те са го подплашили. А той не се стряска лесно, тогава какви ли са тези плъхове, дето така го притесняват?

– Не казвай плъхове в множествено число – поправи го Мег. – Най-вероятно е само един. Не разбирам какво го е прихванало този пес. Просто се държи глупаво. Спомняш ли си как обезумяваше от страх, като видеше прахосмукачката?

– Тогава беше кутренце.

– Не, страхуваше се, докато не стана почти на три – напомни му Мег и извади от хладилника малко телешко месо, за да го сложи като стръв в капаните.

Седнал край стола на малкия си господар, Дуфъс извъртя очи към Мег и тихо изскимтя.

Всъщност и тя като сина си бе притеснена от държанието на лабрадора, но ако си признаеше, само щеше да засили страховете на Томи.

След като напълни две чинии с отровната храна, тя сложи едната в рафта под мивката, а другата – в шкафа със солените бисквити. Остави разпилените солети както си бяха, надявайки се, че плъхът ще се върне за тях и ще попадне на отровата.

Заложил четири капана с примамката от телешко. Единият остана в

шкафа под мивката. Вторият – в шкафа с бисквитите и чинията с отрова. Третият отиде в килера и последният – в мазето. Мег се върна в кухнята и каза на Томи:

– Нека да доизмия чиниите и тогава ще отидем в хола. Може да го хванем още тази вечер.

След десет минути Мег загаси лампите в кухнята с надеждата, че тъмнината ще подмами гризача и той ще се хване в капана, преди двамата с Томи да си легнат. Щяха да са по-спокойни, ако знаеха, че гадината е мъртва. Докато Мег палеше огъня в камината, Дуфъс се примъкна и се настани пред огнището. Томи пък седна в едно кресло, остави патериците си наблизко, подпря гипсирания си крак на една табуретка и зачете приключенския си роман. Мег пусна лека музика, програмира компактдисковото устройство и се отпусна в своето кресло с новата книга на Мери Хигинс Кларк. Вятърът виеше остро навън, но в хола беше топло и уютно. Половин час по-късно, когато Мег четеше книгата, откъм кухнята се чу силен трясък.

Дуфъс вдигна глава.

Томи погледна към Мег.

Последва още един трясък.

– Два – каза момчето. – Хванали сме два наведнъж.

Мег остави книгата и взе машата от камината, в случай че плячката трябваше да бъде довършена. Мразеше тази част от ловенето на плъхове.

Отиде в кухнята, включи осветлението и първо погледна в шкафа под мивката. Отровната храна не беше в чинийката. Телешкото също бе изчезнало от капана, стоманената рамка бе паднала, но плъх не се бе хванал. Капанът обаче не бе напълно празен. Под железото имаше защипана петнайсетсантиметрова дървена клечка, сякаш някой нарочно я бе използвал, за да щракне капана и после да отмъкне стръвта, без да се нарани.

Не. Беше нелепо.

Мег вдигна капана от лавицата, за да го огледа по-отблизо. Пръчицата беше по-тъмна от едната страна, а от другата бе с естествения цвят на дърво – шперплат. Беше от шперплатовите задни стени на шкафове-те, през които плъховете се бяха промъкнали.

Мег настръхна, но не искаше да повярва на плашещата възможност, която и хрумна.

В шкафа край хладилника храната от чинийката също липсваше. И вторият капан бе освободен. Още една пръчица шперплат. Стръвта

липсваше.

Що за плъх бе достатъчно умен...

Мег беше коленичила, стана и отвори средните вратички на шкафа. Прибраните храни – пакетите с желатин, кутиите стафида и корнфлейкс – на пръв поглед изглеждаха недокоснати.

Пред една от кутиите Мег забеляза голямото колкото грахово зърно кафяво парченце – примамка от отровата. Но тя не беше слагала стръв на рафта с корнфлейкса, всичката отрова беше на лавицата отдолу и под мивката. Значи парчето бе донесено на по-горния рафт от плъх.

Ако не се бе обезпокоила от появата на парченцето, сигурно нямаше да забележи следите от нокти и малките дупчици по кутията. Мег остана дълго време така, втрещена в кутията, преди да я вземе и да я занесе на мивката.

Остави ръжена на плота и с треперещи ръце отвори кутията с корнфлейкс. Изсипа малко в мивката. Вътре, смесени с ядките, имаше парченца отрова за плъхове. Мег изсипа цялата кутия в умивалника. Всичката отровна храна бе пренесена от чинийките в тази кутия.

Сърцето и биеше до пръсване и Мег усещаше как слепоочията и туптят.

Какво, да му се не види, ставаше тук?

Нещо изцърка зад нея. Странен, яростен звук.

Тя се обърна и го видя. Отвратителен бял плъх.

На рафта, където бе намерила отровената кутия с корнфлейкс, той стоеше изправен на задните си крачета. Разстоянието между лавиците бе около четирийсет сантиметра, а плъхът не бе напълно изправен, защото бе поне четирийсет и пет сантиметра – с около петнайсетина сантиметра по-дълъг от нормалните плъхове, като при това не се смяташе опашката му. Ала не големината му смрази кръвта и. Най-ужасяваща бе главата на гризача – два пъти по-голяма от обикновено, като бейзболна топка, несъразмерна спрямо тялото, издута към върха на черепа, а очите, носът и муцуната бяха като натъпкани в долната и част.

Съществува я зяпаше и движеше предните си лапички. Оголи зъби и изсъска като котка. В пискливия звук и в стойката на плъха имаше толкова враждебност, че Мег отново сграбчи ръжена.

Въпреки че очите му бяха мънистеночервени като на останалите плъхове, в тях имаше нещо различно, което тя не може да определи веднага. Начинът, по който я зяпаше така нагло и безстрашно, беше плащещ. Мег отново се вгледа в уголемения му череп – колкото по-голям е черепът, толкова по-развит е мозъкът – и изведнъж осъзна, че алениите

очи на създаването разкриват интелект, нетипичен за гризач.

Плъхът отново изцърка предизвикателно.

Дивите плъхове не бяха бели.

Лабораторните плъхове обаче бяха.

Сега вече знаеше какво търсеха мъжете на пътя край „Биоломек“. Мег не знаеше защо им е било на учените да създават подобни зверове и макар да беше добре образована жена и макар че поназнайваше нещо за генетиката, тя нямаше представа как са ги създали. Без съмнение обаче те ги бяха създали, защото на земята нямаше друго място, откъдето да се появят в дома и.

Ясно беше, че плъхът не се е возил под шасито на колата и. Когато човекът с огледалата пред лабораторията претърсваше долната част на каросерията, създаването вече е било във фермата, на топло, подреждало е дома си.

На рафта над него и на трите лавици отдолу, сред кутиите, консервите и бутилките, се промъкваха още плъхове. Бяха уродливо големи и безезникави като мутанта, който все още стоеше изправен и я предизвикваше. Зад гърба и, по пода, се чу драскане на нокти. Усили се.

Мег дори не се озърна назад, нито пък се заблуждаваше, че ще ги избие с машината. Захвърли безполезното оръжие и изтича горе за пушката си.

5

Бен Парнъл и доктор Ейкъф се приведоха пред клетката, поставена в единия ъгъл на стаята без прозорци. Беше към два метра дълга с метален лист за под, покрит с копринена жълто-кафява трева. Поилката и хранилката можеха да бъдат пълнени отвън, но бяха достъпни и когато им се приискаше на животинките да пият или да ядат, можеха лесно да ги достигнат. Една трета от клетката беше заета от малки дървени стълбички и лостове за катерене, за да могат плъховете да си играят и да се движат. Вратичката беше отворена.

– Ето, виждаш ли? – попита Ейкъф. – Заклучва се автоматично веднага щом се затвори. Не може някой да забрави да я заключи. А когато е затворена, може да се отвори само с ключ. Струваше ни се достатъчно сигурно. Искам да кажа, не сме допускали, че може да са чак толкова умни, че да разбият ключалката!

– Но не може да са го направили. Как биха могли, нали нямат ръце?

– Някога вглеждал ли си се по-отблизо в крачетата на плъх? Те не са като ръце, но не са и просто лапи. Ставите на пръсти те им позволяват да хващат разни неща. Така е при повечето гризачи. Катериците например – нали си ги виждал как сядат изправени с парченце плод в предните крайници.

– Да, но без противостоящ палец...

– Разбира се – заобяснява Ейкъф, – те не са много ловки, дори не се доближават до нас, но това не са обикновени плъхове. Не забравяй, че тези същества са били генномодифицирани. Като изключим формата и големината на черепа, те не са толкова различни от нормалните плъхове, но са по-умни. Много по-умни.

Ейкъф работеше по проект за увеличаване на интелекта, с цел да открие дали по-нисшите видове, като плъховете например, могат да бъдат генетично променени така, че да произведат следващо поколение с драстично нараснал интелектуален потенциал. Всичко това се правеше с надеждата, че ако имаше успех при лабораторните животни, вероятно можеше да се стигне до увеличаване и на човешкия интелект. Експериментът бе наречен „Блекбъри“ по името на заека от един от романите на Ричард Адамс.

По предложение на Ейкъф Бен бе прочел книгата на Адамс, ала още не беше решил за себе си дали одобрява проекта или не.

– Както и да е – продължаваше ученият, – не се знае дали могат да разбиват ключалки. Може би не могат. Защото трябва да се помисли върху това – добави той и посочи един процеп на вратата, в който трябваше да влиза дебелият месингово езиче. Процепът бе пълен с нещо кафяво и зърнесто. – Топченца храна. Сдъвквали са храната си и са пълнели процепа, за да не може езичето да влезе на мястото си, когато вратата трябва да бъде затворена автоматично.

– Но за да направят това, вратата би трябвало да е била отворена.

– Сигурно е станало по време на тичането из лабиринта.

– Какво?

– Ами имаме лабиринт, който непрестанно променяме, голям е колкото половината на тази стая. Слагаме го пред клетката и отваряме вратата им, за да влязат направо в него. Направихме упражнението вчера и клетката е стояла отворена дълго време. Ако някой от тях е спирал на вратата, преди да влезе в лабиринта, ако са подушвали за секунда-две вратата, може и да не сме обърнали внимание. Повече ни интересуваше какво правят, след като влязат в лабиринта.

Бен се изправи.

– Вече ми е ясно как са се измъкнали от стаята. А на теб?

– Да.

Двамата отидоха в далечния ъгъл на помещението. Малко над нивото на пода нещо бе ровило из отвора за вентилационната система на сградата. Решетката се бе държала само на леко завитите винтове и някой я бе откъртил от мястото и. Ейкъф попита:

– Претърсихте ли вентилационното помещение?

Заради естеството на работата в трета лаборатория въздухът бе обеззаразяван по химически път, преди да бъде изхвърлен навън. Извън вентилационното – помещение, голямо колкото пикап, използваният въздух излизаше под налягане, създавано от пет реда тръби, изпускащи химически газове.

– Не е възможно да са се измъкнали живи от вентилационното – с надежда каза Ейкъф. – Там при тръбите сигурно е пълно с осем мъртви плъха.

Бен поклати глава:

– Не са там. Проверихме. Ала не можем да открием други извадени вентилационни решетки, из които да са се промъкнали...

– Нали не смяташ, че още са във вентилационната система?

– Не, сигурно са се измъкнали по някое време през стените.

– Ама как така? Тръбите, използвани за вентилационната система,

са споени една с друга чрез специално вещество, издържащо на огромно налягане. Бен кимна:

– Смятаме, че са прегризали спойката при една от свръзките и са разхлабили тръбите достатъчно, че да се измъкнат. Открихме изпразнения от плъх в таванското машинно помещение... и мястото, откъдето са прегризали гредите и кере мидите. Когато са излезли на покрива, са избягали по олуците или водоливниците. Лицето на Джон Ейкъф стана побяло от брадата му.

– Слушай ме каквото и да става, трябва да ги хванем тази нощ. Довечера.

– Ще се опитаме.

– Няма да е достатъчно. Трябва да ги хванем. Бен, там са три мъжки и пет женски. И не са стерилни. Ако не си ги върнем, ако се размножат навън... това ще доведе до изчезване на обикновените плъхове, а човечеството ще се изправи пред огромна заплаха. Само си помисли – умни плъхове, които познават и избягват капаните и отровните примамки, на практика няма да можем да ги изтребим. Светът и без това губи огромна част от храната си заради плъховете, по десет или петнайсет процента за развитите страни като Щатите, по петдесет процента за страните от Третия свят. Бен, това са загубите ни от тъпите плъхове. Какви ли ще са с променените? В САЩ може дори да се стигне до глад, а в не толкова развитите страни хората ще започнат да измират от глад.

Мръщейки се, Бен отвърна:

– Преувеличаваш опасността.

– Не! Плъховете са паразити. Обичат да се състезават, а тези ще окажат яростна съпротива, ще бъдат по-агресивни от плъховете, с които сме си имали работа досега.

В лабораторията сякаш стана студено като в ледената нощ навън.

– Просто, защото са малко по-умни от другите плъхове...

– Много повече от малко. Стотици пъти повече.

– Но не са толкова умни като нас, за Бога!

– Може би наполовина на средностатистически човек – рече Ейкъф.

Бен примигва от изненада.

– Може би дори повече – добави ученият и страхът му бе очевиден.

– Прибави към необичайната им интелигентност и присъщото им коварство, предимството на големината им...

– Предимство ли? Но ние сме много по-големи от...

Ейкъф поклати глава:

– По-малките размери само са им от полза. Точно защото са по-

малки, те са и по-бързи. И могат да изчезнат през някоя пукнатина в стената... По-големи са от обикновените плъхове – четирийсет и пет сантиметра вместо трийсет, но пак могат да се движат незабелязани из сенките. А пък и размерът не е единственото им преимущество. Те виждат през нощта също толкова добре както през деня.

– Докторе, започваш да ме плашиш.

– По-добре е да бъдеш изплашен до смърт. Защото тези плъхове, които създадохме, този нов, генномодифициран вид, е враждебно настроен към хората.

Най-сетне на Бен му се изясни картинката около проект „Блекбъри“. Не беше розова. Без да е сигурен, че иска да получи отговор на въпроса си, Бен попита:

– Какво точно искаш да кажеш с това?

Ейкъф остави вентилационната шахта, отиде в средата на помещението, подпря се с ръце на мраморната пейка, наведе глава и със затворени очи отговори на въпроса на Бен:

– Не гадаем защо са враждебни. Просто са. Дали е каприз на гените им? Или пък просто сме ги направили толкова умни, че да разберат, че ние сме им господари, и заради това да ни намразят? Каквато и да е причината, те са агресивни, свирепи. Някои от лаборантите бяха ухапани. Рано или късно някой щеше да бъде убит, ако не бяхме взели допълнителни мерки за безопасност. Пипахме ги само с дебели ръкавици, носехме плексигласови маски на лицата, изследвахме ги в специални работни комбинезони с високи яки. Кевлар! За Бога, това е материалът, от който правят бронжилетките, и ние имахме нужда точно от него, понеже малките мръсници искаха да ни наранят.

Удивен, Бен пак попита:

– Но защо не ги унищожихте?

– Не можем да унищожим успеха.

Бен се слиса:

– Успех ли?

– От научна гледна точка враждебността им не е важна, защото освен това те са и умни. Опитвахме се да създадем умни плъхове и успяхме. С времето щяхме да установим от къде идва агресивността им и да я отстраним. Затова ги настанихме в една клетка – защото, ако ги бяхме изолирали в отделни, щяхме да решим, че това е причината да са толкова жестоки; а и те бяха достатъчно умни, че да се нуждаят от общество, надавахме се, че ако ги сложим заедно, това ще притъпи агресията им.

– А всъщност само помогнахте за бягството им.

Ейкъф кимна:

– И сега те са на свобода.

6

Мег забърза по коридора, мина покрай хола и видя как Томи се опитва да се изправи, протягайки се за патериците си. Дуфъс възбудено скимтеше. Томи извика майка си, но тя не спря да му отговори, защото всяка секунда бе ценна.

Зави покрай колоната на стълбището и се заизкачва нагоре, озъртайки се, но не видя да я преследват никакви плъхове. В коридора лампата не светеше и в мрака около лайсните на паркета се прокрадваха сенки.

Мег изкачи стъпалата по две наведнъж и стигна на втория етаж. Влезе в стаята си, взе изпод леглото пушката и зареди пет патрона в пълнителя.

Представи си плъховете от кухнята и осъзна, че може би щяха да и потрябват допълнителни амуниции. Държеше кутия с петдесет патрона в гардероба си, затова плъзна вратичката настрани и извика от уплаха, когато видя два големи бели плъха на пода на гардероба. Изкачиха се по обувките и и изчезнаха в една дупка в стената, движейки се прекалено бързо, че да стреля, дори и да се бе сетила.

Беше прибрала кутията патрони на пода в гардероба и плъховете я бяха намерили. Бяха надгъвали картонения капак и бяха извадили патроните един по един, скривайки ги някъде зад дупката в стената.

Бяха останали само четири патрона. Тя ги грабна и ги натъпка в джобовете на дънките си.

Ако плъховете бяха успели да откраднат всички патрони от кутията, дали най-накрая щяха да открият начин да измъкнат и последните пет от пълнителя на пушката, оставяйки Мег и детето и беззащитни? Точно колко умни бяха те?

Томи я викаше, а Дуфъс лаеше яростно.

Мег тичешком излезе от спалнята си. Толкова бързо заслиза по стълбите, че рискуваше да си счупи нещо.

Лабрадорът беше в коридора на първия етаж, стоеше широко разрачен на яките си крака, навел ниско масивната си глава с дръпнати назад уши. Беше се втренчил напрегнато към кухнята и вече не лаеше, а ръмжеше заплашително, въпреки че трепереше от страх.

Мег ахна от облекчение, като намери Томи в хола, изправен с помощта на патериците си. Около него нямаше плъхове.

– Мамо какво става? Какво се е случило?

– Плъховете... мисля, че... знам, че са на „Биоломек“. Заради тях имаше блокада на пътя. Тях търсиха под колата онези мъже с фенерите и огледалата. – Тя огледа набързо стаята, следеше и най-слабото движение край стените и около мебелите.

– Откъде знаеш? – попита момчето.

– Видях ги. Ако ги видиш, и ти ще се убедиш.

Дуфъс остана в коридора, но Мег не се успокояваше от гърленото му ръмжене, отправено срещу кухнята. Знаеше, че кучето не може да се мери с плъховете. Лесно щяха да се справят с него, стига да са готови с атаката си.

Плъховете щяха да атакуват. Освен, че бяха генетично създадени, тези гадини се държаха различно от останалите плъхове. По природа плъховете бяха мършоядни, не ловци, и се размножаваха така успешно, защото се спотайваха в сенките, живееха безопасно в стените и каналите, и никога не се осмеляваха да нападнат някого, освен ако не бе напълно безпомощен – някой пияница, изпаднал в безсъзнание, или бебенце в люлка. Ала плъховете на „Биоломек“ бяха нагли и враждебни ловци. Планът им да откраднат амунициите и и да я обезоръжат си беше чиста подготовка за атака. С треперещ глас Томи попита:

– Ама като не са обикновени плъхове, тогава какви са?

Мег си спомни отвратителния уродлив череп, алените очи, дарени със зловещ интелект, беззъбите, закръглени и гадни тела. Затова само процеди:

– Ще ти кажа после. Хайде, слънчице, да се махаме оттук.

Можеха да излязат през входната врата, да заобиколят къщата и да минат през задния двор, за да стигнат в плевнята, в която бе паркиран джипът. Дуфъс смело ги поведе пред коридора към кухнята. Мег се движеше близо до Томи, хванала здраво дванайсеткалибровата пушка-помпа. Пет патрона в пълнителя, четири в джобовете и. Достатъчно ли бяха? Колко ли плъха бяха избягали от „Биоломек“? Шест? Десет? Двадесет? Трябваше да пести амунициите си, като се цели в по две-три гадини наведнъж. Ами ако нападаха на глутница? Тя трябваше да ги спре, преди да се докопат до нея или до Томи, дори и да нападнеха един по един, защото щом веднъж се покатереха върху нея или върху сина и, пушката щеше да бъде излишна, а те двамата щяха да разчитат единствено на ръцете си за защита срещу острите им зъби и нокти. Не можеха да се мелят дори с шест от огромните, безстрашни и умни плъхове, готови да им прегризат шиите.

С изключение на воя на вятъра и на тракането на снежните гранулки по прозорците в кухнята беше тихо. Шкафът стоеше отворен, както го беше оставила, ала по рафтовете не се промъкваха плъхове.

Това бе някакъв кошмар! Вече две години се опитваше да отглежда Томи без помощта на Джим. Беше загрижена да го възпита добре. Болестите и нараняванията на момчето я плашеха. Страхуваше се от това как ще се справи с неочаквана криза, но дори не и беше хрумвало нещо подобно на сегашното положение. Понякога я беше успокоявала мисълта, че двамата с Томи живеят в провинцията, където престъпленията не бяха проблем, понеже ако все още живееха в града, Мег щеше да има да се притеснява за още повече неща. Ала ето, че селската ферма „Каскада“ бе доказала, че може да бъде също толкова опасна, колкото всеки друг, разкъсан от престъпления метрополис.

– Сложи си якето – каза тя на Томи.

Ушите на Дуфъс щръкнаха. Той подуши въздуха. Огледа се, изучавайки рафтовете, хладилника и отворения шкаф под мивката.

С мозберга в дясната си ръка Мег промуши лявата в единия ръкав на палтото, както то си висеше на закачалката, премести пушката в лявата си ръка и с усилие напъха и дясната във втория ръкав. Нахлузи ботинките си с една ръка, защото с другата държеше оръжието.

Томи беше ококорил очи към капана за плъхове, който бе оставила на плота, същия, който беше извадила изпод мивката. Клечката, която плъховете бяха използвали, за да задействат механизма, все още си седеше между основата и стоманената рамка. Томи се намръщи.

Преди да започне да задава въпроси или да се замисля още по-дълбоко, Мег му каза:

– Можеш и без да обуваш ботуш на здравия си крак. Остави патериците тук. Навън са безполезни. Ще трябва да се подпираш на мен. Дуфъс се размърда и изведнъж застана скован. Мег хвана здраво пушката и огледа кухнята.

Лабрадорът изръмжа глухо, но от плъховете нямаше и следа.

Мег отвори задната врата и леденият вятър се втурна вътре.

– Хайде, тръгвай, веднага.

Томи подскочи навън, подпирайки се с ръка на касата на вратата, а после продължи покрай стената на верандата. Кучето се изниза веднага след него. Мег ги последва и затвори вратата.

Хвана пушката с едната ръка, а с другата поддържаше Томи и му помагаше да прекоси верандата, да слезе по покритите със сняг стъпала, за да отидат на двора. Заради ледения вятър температурата сигурно

беше под нулата. Очите и започнаха да сълзят, а лицето и се вкочани. Не беше спирала да си сложи ръкавици и сега студът прониза костите на ръцете и. Въпреки всичко Мег се чувстваше много по-добре навън, чувстваше се в безопасност. Не вярваше плъховете да ги последват, тъй като бурята беше много по-могъщо препятствие за малките гадина, отколкото за нея и Томи.

Заради виенето на вятъра над разпрострялата се шир, заради течението под стрехите и заради тракането на оголените клони на яворите не беше възможно да си говорят. Двамата с Томи мълчаливо напредваха, а Дуфъс ги следваше отблизо.

Въпреки че се подхлъзнаха на няколко пъти и едва не паднаха, с Томи стигнаха много по-бързо до плевнята, отколкото бе очаквала, и Мег натисна електрическия бутон, за да се вдигне вратата. Приведох се и още преди повдигащата се бариера да е освободила изцяло входа, влязоха вътре. На слабата светлинка от единствената крушка те се запътиха право към джипа.

Мег измъкна ключовете си от джоба на палтото, отвори вратата към мястото до шофьора, бутна седалката назад и помогна на Томи да седне там, защото искаше да бъде близо до нея, макар че щеше да му бъде неудобно на това място. Когато се огледа за кучето, тя го видя застанало пред плевнята, на самия праг. Очевидно то не искаше да влезе при тях.

– Дуфъс, тук, веднага – извика.

Лабрадорът изскимтя. Докато изследваше тъмните сенки в помещението, скимтенето му се превърна в гърлено гърмжене.

Мег си спомни как, когато бе паркирала джипа, и се бе сторило, че някой я наблюдава, затова също огледа мрачните ъгли на приземния етаж и тъмното второ ниво, но никъде не видя белезникавите, гъвкави телца, нито издайническият ален блясък от очите на гризачите.

Вероятно Дуфъс беше прекалено предпазлив. Мег го разбираше, но те трябваше да тръгват. Тя му заповяда още по-строго:

– Дуфъс, ела тук, веднага!

Кучето колебливо влезе в плевнята, душейки въздуха и пода, после внезапно забърза и скочи на задната седалка на колата.

Мег я затръшна след него, заобиколи от своята страна и седна зад волана.

– Ще се върнем в „Биоломек“. Ще им кажем, че сме открили онова, което търсят.

– Какво му става на Дуфъс?

На задната седалка лабрадорът сновеше от единия страничен прозорец до другия, вирайки се навън към мрака в плевнята, скимтейки диво и нетърпеливо.

– Нищо, държи си се по кучешки.

Свит на седалката си, за да му е по-удобно на гипсирания крак, Томи изглеждаше по-малък от десетгодишен, изплашен и уязвим.

– Няма нищо – успокой го Мег. – Махаме се оттук.

Тя пхна ключа в стартера и го завъртя. Нищо. Опита отново. Джи-път не искаше да запали.

7

Край високата ограда в североизточната част на земите на „Биоломек“ Бен Парнъл се бе привел и изследваше малкия тунел, прокопан от плъховете в полузамръзналата земя. Няколко от подчинените му се бяха събрали около него и един от мъжете насочваше силния лъч на фенерчето си към малкия изкоп. За щастие дупката се намираше на място, където вятърът не навяваше сняг, и въпреки това пазачите я бяха забелязали едва при втората инспекция на периметъра. Стив Хардинг повиши глас, за да надвика воя:

– Мислиш ли, че са вътре, свити под земята?

– Не – отвърна Бен, а дъхът му правеше кръгчета в арктическия въздух. Ако мислеше, че плъховете са се свили в дупка под земята, нямаше да се привежда над нея, откъдето някой от тях можеше да изскочи.

„Враждебни – беше казал за тях Джон Ейкъф. – Невероятно враждебни.“

– Не, те не биха копали, за да си правят жилище. Излезли са от другата страна на оградата и вече отдавна ги няма.

Един висок младеж с яке на окръжното шерифство се присъедини към тях.

– Някой от вас да се казва Парнъл?

– Аз съм – отговори Бен.

– Казвам се Джо Хокнър – представи се непознатият, викайки, за да го чуят сред воя на бурята. – От шерифството. Доведох хрътката, за която ме помолихте.

– Страхотно.

– Какво е станало тук?

– Ще ти обясня след минута – каза Бен, съсредоточавайки се отново върху тунела, минаващ под оградата.

– Откъде сме сигурни, че те са го изкопали? – попита Джордж Янки, друг от подчинените на Бен. – Може да е било друго животно.

– Дайте фенера по-наблизо – нареди Бен.

Стив Хардинг насочи лъча директно в широката петнайсетина сантиметра дупка.

Прилеквайки, навеждайки се по-близо, Бен забеляза някакви бели власинки, полепнали върху влажната земя, достатъчно навътре в тунела,

за да не бъдат отнесени от вятъра. Той свали дясната си ръкавица, внимателно се пресегна в изкопа и извади власинките. Бели косми.

8

Томи и Дуфъс останаха в джипа, а с пушката в ръка и фенера, който откри в жабката, Мег излезе и вдигна капака на двигателя. Видя разкъсани кабели и заплетени жици, всички свещи и капачката на дистрибутора бяха махнати. В маркучите бяха прегризани дупки, масло и антифриз капеха по пода под колата.

Вече не беше просто изплашена. Беше ужасена. Ала се налагаше да прикрие страха си, за да не паникьоса Томи. Затръшна капака, отиде до вратата на Томи и я отвори. – Не знам какво му е, но не работи.

– Като си идвахме, беше наред.

– Е, да, ама сега не работи. Хайде, да тръгваме.

Момчето и позволи да му помогне да слезе от джипа и когато се изправиха лице в лице, и каза:

– Плъховете са го направили, нали?

– Плъховете ли? Те са в къщата, да и макар че са грозни и гадни, не...

Синът и я прекъсна, преди да успее да го излъже:

– Опитваш се да го скриеш, но се страхуваш от тях, много се страхуваш, което значи, че те не са просто гадни малки същества, малко по-различни от обикновените плъхове. Съвсем не са като тях, защото ти не се плашиш лесно, не и ти. Беше уплашена, когато татко умря, знам, че е така, но не за дълго, бързо се съвзе и ме накара да се почувствам в безопасност, успокои ме и щом смъртта на татко не можа да те съкруши, тогава предполагам, че почти нищо не може. Но тези плъхове от „Биоломек“ каквито и да са, те те плашат повече от всичко, с което си се сблъскала досега.

Мег го прегърна силно, толкова много го обичаше, че я болеше, но през цялото време не изпусна пушката.

– Мамо, видях капана с пръчката в него, видях в мивката и кутията корнфлейкс с примесената отрова и си мислех. Предполагам, че тези плъхове са... те са много умни, може би заради онова, което са им направили в лабораторията, по-умни са от останалите плъхове и някак си са успели да повредят джипа.

– Не са достатъчно умни. Не и за нас, моряче.

– Какво ще правим? – прошепна Томи.

Въпреки че не виждаше плъхове в плевнята и въпреки че не бе

сигурна, че те са повредили колата, Мег също зашепна. Дори и да бяха наблизно, и да ги наблюдаваха, тя бе убедена, че гадините не разбират английски. Със сигурност учените от „Биоломек“ си имаха граници. И въпреки всичко това тя прошепна:

- Ще се върнем в къщата...
- Но те може би точно това искат.
- Може би, но трябва да се опитам да се обадя по телефона.
- Те са му видели сметката.
- Може би да, а може би не. Та колко умни могат да бъдат!
- Достатъчно, че да повредят колата.

9

Отвъд оградата се простираше голо поле, а в далечината се виждаше горичка.

Вероятността да открият плъховете сега бе нищожна. Мъжете се разпръснаха из полето на групи от по двама-трима, без да са сигурни, че от плячката им са останали някакви следи, незаличени от бурята. Дори в хубаво време, в слънчев и сух ден щеше да е почти невъзможно да открият в полето такива малки животни като плъховете.

Бен Парнъл взе четирима мъже и отиде в края на ливадата, където щяха да започнат отделно претърсване с помощта на хрътката. Кучето се казваше Макс. Беше здраво едро животно с огромни, увиснали уши и смешна муцуна, ала нямаше нищо забавно в начина, по който подходеше към преследването – Макс беше сериозен и нетърпелив. Водачът му Джо Хокнър му беше дал да подуши буркан, пълен с изпражненията на животните и трева от клетката им, и хрътката не бе харесала аромата. Ала миризмата сигурно бе толкова наситена и странна, че явно беше лесна за проследяване и Макс, който бе ловно куче, беше готов да даде всичко от себе си въпреки снега и вятъра.

За около две минути надуши следата в буците кал край един незатрупан от снега храст. Опъвайки се на каишката си, Макс повлече Хокнър в гората. Останалите ги последваха.

10

Мег пусна Дуфъс да излезе от колата и тримата се запътиха към големата врата на плевнята, през която вятърът довяваше колони от сняг, наподобяващи призраци, закъснели за лова. Виелицата бе побесняла още повече, вятърът шумно тракаше по покрива на сградата, отвявайки и запращайки няколко керемиди в нощта. Гредите проскърцаха и вратата на второто ниво заскрибуца на несмазаните си панти.

– Томи, ти ще останеш на верандата, а аз ще отида до телефона. Ако не работи, ще... се придвижим до шосето и ще спрем някоя кола.

– В тази буря няма никакви коли.

– Все ще има някой снегорин или камион за въглища.

Томи се спря на прага на плевнята и каза:

– Мамо, до „Блек Оук“ е почти километър. Не съм сигурен, че мога да стигна дотам с тоя гипс в бурята дори и да ми помагаш. Вече и без това съм уморен, а здравият ми крак се натовари прекалено. А дори и да успее, ще отнеме много, много време.

– Ще успеем и е без значение за колко време. Знам, че те няма да ни последват във виелицата. Навън ще сме в безопасност, поне от тях – успокой го Мег и изведнъж се сети за шейната му.

– Мога да тегля шейната до пътя!

– Какво? Как да ме дърпаш?

Мег рискува и остави Томи с Дуфъс, за да изтича обратно в плевнята и да вземе от северната част на помещението шейната на момчето, закачена на стената до мотиката, лопатата и греблото. Без да оставя пушката, тя бързо откачи шейната и я пренесе до входа, където я чакаха Томи и лабрадорът.

– Ама, мамо, вече съм прекалено тежък.

– Не съм ли те разхождала с шейната стотици пъти досега?

– Да, но това беше преди години, когато бях малък.

– И сега не си толкова грамаден, каубой. Хайде.

Мег беше доволна, че се сети за шейната. Тя имаше едно огромно предимство пред тази чума на модерните технологии. Беше майка, защитаваща детето си и това я правеше сила, срещу която кошмарните изчадия на „Биоломек“ трябваше да се замислят, преди да се нахвърлят.

Извади шейната на снега и помогна на Томи да седне на нея.

Той се настани и опря здравия си крак в напречната летва.

Гипсираният му крак беше бос – само дебел вълнен чорап, сега мокър и полузамръзнал, покриваше пръстите на момчето; Томи успя да натика и този си крак пред напречната летва. Хвана се за страничните ръкохватки и вече нямаше опасност да падне.

Дуфъс нетърпеливо обикаляше около тях, докато малкият му господар се настаняваше на шейната си. Той изляя на няколко пъти, обърнат към обора зад гърбовете им, ала всеки път, когато Мег се обръщаше назад, не забелязваше нищо обезпокояващо.

Взимайки в ръка дебелото найлоново въже, Мег се помоли горещо телефонът в къщата да работи, за да се обади за помощ. Тя издърпа Томи през големия двор. На някои места плъзгачите заораваха през тънката снежна покривка в замръзналата земя отдолу и придвижването бе трудно. Там, където снегът беше натрупал повече или пък земята бе заледена, шейната се плъзгаше като по масло и това вдъхваше надежда на Мег, че ще успеят да се доберат до шосето, преди свирепите вихри да я повалят.

Шубракът в гората не бе гъст и очевидно плъховете се бяха възползвали от дирите на елен, за да се придвижват по-бързо. Хрътката дърпаше водача си напред, без да спира, превеждайки хората по местата, откъдето бяха минали гадините. За щастие преплетените вечнозелени дървета бяха попречили на снега да навее под дърветата, което само улесняваше работата на хората и бе направо благословия за късите крака на Макс. Бен очакваше хрътката да вие и да лае, както във филмите с Боргарт и Кагни, но кучето само сумтеше и душеше.

Бяха изминали около половин километър извън границите на лабораториите, препъвайки се по неравната земя, често стряскани от внезапните сенки, прелитащи пред подскачащите лъчи на фенерите, когато Бен се досети, че плъховете въобще не са тръгнали да си копаят убежища в гората. Ако бяха имали такива намерения, щяха да започнат да ровят малко след като са навлезли сред укритието на дърветата. Но те бяха продължили, търсейки нещо по-добро от дом в полето, и това си беше логично, след като не бяха диви плъхове, съвсем не. Бяха отглеждани поколения наред в лаборатории и живееха в клетки с храна и вода, достъпни по всяко време. В гората щяха да са загубени, какъвто и ум да имаха, затова бяха продължили похода си напред с надеждата да открият място, обитавано от хора, преди изтощението и студът да ги хванат натясно.

Ферма „Каскада“.

Бен си спомни привлекателната жена в джипа – кестенява коса, очи като бадеми, лунички по нослето. Момченцето на задната седалка беше с гипсиран крак, беше девет-десетгодишно и напомняше на Бен за дъщеря му Мелиса, която бе на девет години, когато загуби ужасяващата битка с рака. Момчето имаше онова невинно изражение и уязвимостта, които бе имала и дъщеричката му и които бяха направили толкова трудно да бъде свидетел на гибелта и. Тогава на пътя, взирайки се през прозореца на майката, Бен им беше завидял че имат нормален живот, че любовта и семейството им не бяха пострадали от прищевките на съдбата.

Сега, крачейки из хрусталака зад шериф Хокнър и зад кучето, Бен бе обзет от ужасното чувство, че плъховете, които са избягали от „Биоломек“ часове, преди да падне снегът, са се отправили към ферма „Каскада“ – най-близката сграда, обитавана от хора, над които сега бе

надвиснала смъртна опасност. Ласитър. Така се казваха те. Бен бе абсолютно сигурен, че гризачите са се настанили в дома на Ласитър.

„Враждебни“ – беше казал за тях Джон Ейкъф. Невероятно враждебни. Свирепи, неотслабващо, дяволски враждебни.

– Спрете! Чакайте! Спрете! – изкрещя Бен.

Хокнър задържа Макс и цялата група спря на една полянка, заобиколена от брулените от вятъра дървета. Експлозийки димящ въздух излитаха от устите и ноздрите на мъжете, които се обърнаха да изгледат въпросително Бен.

– Стив, върни се на главната порта. Качи мъжете на камиона и вървете във ферма „Каскада“. Знаеш ли я?

– Да, следващата къща нагоре по „Блек Оук“.

– Бог да е на помощ на тези хора, но аз съм напълно убеден, че плъховете са отишли там. Това е единственото място, което е топло и е достатъчно близо. Ако не са се приютили във фермата, значи ще умрат в тази буря, а не вярвам да ни излезе късметът и времето да им види сметката.

– Тръгвам – каза Стив и им обърна гръб.

Бен се обърна към заместник-шериф Хокнър и каза:

– Добре, да вървим. И да се надяваме, че греша.

Хокнър отпусна каишката на Макс. Този път, когато попадна отново на следите, кучето изви веднъж, дълго и протяжно.

12

Когато издърпа шейната до стъпалата на верандата, Мег усети, че сърцето и тупти почти болезнено в гърдите, а гърлото и се бе сковало от ледения въздух. Вече не беше така оптимистично настроена и не знаеше дали ще успее да дърпа Томи по целия път до „Блек Оук“. Щеше да бъде относително лесно да го направи, ако бурята бе отминала, ала сега трябваше да се справи не само с тежестта на момчето, но и със свирепия вятър. На всичкото отгоре плъзгачите на шейната не бяха смазани и подготвени за пързаяне и ръждата по тях увеличаваше триенето.

Дуфъс вървеше близо до шейната, приведен, за да се опази от вихрушката. Трепереше силно. Козината му бе покрита със сняг. На меката, кехлибарена светлина от кухненските лампи Мег виждаше мъничките, лъскави ледени висулки, висящи от козината на кучето.

Томи беше по-добре от Дуфъс. Беше си сложил качулката и се бе привел напред, предпазвайки лицето си от жилищия вятър. Ала нито той, нито Мег, носеха топло бельо, пък и двамата бяха с дънки, а не с дебели грейки. По време на дългото пътуване от фермата до „Блек Оук“ вятърът щеше да отнеме голяма част от телесната им топлина.

Мег отново се замоли телефонът да работи.

Томи я погледна изпод качулката на якето си и лицето му бе мрачно. Надвиквайки бурята, Мег му каза да я чака там (като че ли можеше да прави нещо друго) и му обеща да се върне до две минути (макар и двамата да знаеха, че вътре може да и се случи нещо ужасно).

С пушката в ръка тя изкачи стъпалата на верандата и предпазливо отвори вратата. В кухнята беше пълна бъркотия. Пакети с храна бяха извлечени от шкафовете и разкъсани, а съдържанието им беше разпиляно по пода. Няколко вида корнфлейкс, захар, брашно, царевично брашно, бисквити, курабийки, спагети и макарони бяха смесени със счупени стъкла от бурканите с кисели краставички, сосове за спагети, череши, маслини и ябълково пюре.

Разрушението бе плашещо, понеже без съмнение бе плод на нечовешка ненавист. Плъховете не бяха разкъсали кутиите и пакетите, нито бяха изпочупили бурканите, за да се нахранят. Гадините бяха толкова враждебни към хората, че разрушаваха собствеността им само заради удоволствието от това, пирувайки из останките както таласъмните от древните митове са се радвали на белите, които причинявали.

Тези чудовища обаче бяха създадени от човека. В какъв свят живе-еха, след като хората сами си създаваха таласъми? Или пък светът винаги си е бил такъв?

Мег не виждаше и следа от плъховете, причинили неразборията в кухнята, никакви движения не се забелязваха и по затъмнените рафтове, никакви извиващи се телца край стените или отломките. Мег внимателно пристъпи и влезе в къщата.

Мразовитият вятър нахлу с нея, избухвайки през вратата като водна струя под налягане. Бели облаци от брашно и святкащи миниатюрни торнада от захар се защураха из стаята, а някои от по-тежките парчета, като ядки и начупени спагети, също полетяха. Боклукът и начупените стъкла скърцаха под ботите и, докато тя предпазливо се придвижваше към телефона на стената близо до хладилника.

Три пъти зърна движение по ъглите на стаята и бе убедена, че са плъховете, затова се извърташе и насочваше дулото на пушката натам. Ала винаги се оказваше, че е насочила оръжието към празна кутия стафиди или парче от опаковката на курабийки, понесено от вятъра.

Стигна до телефона и вдигна слушалката. Нямаше сигнал. Нямаше линия или заради бурята, или заради плъховете.

Мег нещастно остави слушалката на вилката, когато вятърът внезапно утихна. И тогава тя усети някаква миризма. Газ. Не, не газ, нещо друго. Нещо като... бензин. Нафта. В главата и зазвъняха тревожни звънчета.

Сега, когато студеният вятър вече не се вихреше из кухнята, Мег осъзна, че къщата вони на нафта от мазето, където се намираха връзките между резервоара и пешта за парното. Беше се напъхала право в капана. Тези подобни на плъхове чудовища бяха толкова зли, че бяха готови да унищожат къщата, която ги подслоняваше, само и само да убият човека вътре. Мег се отдалечи от телефона и тръгна към вратата.

През решетката на вентилационната система се чуваше мекото, глухо и познато „трак-цък-вууп“ от автоматичния превключвател на парното – излизаха искрите за запалване на отоплителната система.

За част от секундата, преди Мег дори да успее да пристъпи, къщата се взриви.

13

Бен следваше заместник-шерифа и хрътката, а тримата мъже вървяха след Бен, докато най-накрая всички стигнаха северния край на гората и видяха далечните светлини на къщата на семейство Ласитър, замрежвани от падащия на парцали сняг. „Каскада“ беше на около двеста метра през голямата поляна.

– Знаех си. Точно там са отишли – каза Бен.

Замисли се за момчето и жената в джипа и го обзе силно чувство на вина, родено не само заради службата му към „Биоломек“. В продължение на две години той бе живял с усещането, че проваля собственото си дете Мелиса, защото не можеше да я избави от фаталната болест – неоправдано угризение, понеже той не бе нито лекар, нито притежаваше знанието, за да и помогне. Но дълбокото чувство за вина не можеше да бъде изкоренено. Бен винаги се бе грижил за другите – добродетел, която понякога се превръщаше в проклятие. Сега, докато гледаше към къщата, го завладя отчаяната нужда да помогне на жената и детето и на останалите членове на семейството им.

– Хайде – подкани той хората си.

Хокнър разтваряше леко одеяло.

– Вие вървете – каза той, коленичейки и завивайки кучето си с одеялото. – Кучето ми има нужда да се стопли. Не може да издържи дълго на такова време. Щом се постопли, ще ви настигнем.

Бен кимна, обърна се и едва бе направил две крачки, когато къщата срещу него избухна. Жълто-оранжевият блясък бе последван от силна ударна вълна, ниският и зловещ гръм не само се чу, но мъжете направо го почувстваха в телата си. Пламъци избухнаха през избитите прозорци и облизаха стените.

Подът се огъна, поваляйки Мег, после се върна на мястото си, а тя падна по лице сред разкъсаните пакети и стъклата. Експлозията изкара въздуха от дробовете и, а звукът от взрива временно я оглуши. Ала инцидентът не я дезориентира дотолкова, че да не забележи огъня, пълзящ по стените и напредващ по пода с ужасяваща бързина, сякаш беше живо същество, решено да и отреже пътя към вратата.

Докато се изправяше на колене, забеляза, че по ръката и има кръв. Беше се порязала на някои от счупените стъкла. Раната не беше опасна, но беше достатъчно дълбока, че да я боли. Обаче болка не усещаше, сигурно защото беше изпаднала в шок.

Тя все още държеше здраво пушката с дясната си ръка, когато се изправи. Краката и трепереха, но тя се запрепъва към вратата, докато огънят се катереше вече и по четирите страни и облизваше тавана.

Успя да се измъкне тъкмо навреме, за да види как подът на кухнята започва да се пука зад гърба и. Верандата беше силно пострадала от експлозията и покривът бе хлътнал в средата. Мег стигна до най-горното стъпало, когато една от ъгловите колони се сгромоляса. Верандата се срути, след като Мег се съвзе и излезе от къщата, сякаш преминаването и по нея бе разстроило деликатния баланс на конструкцията. Временно и оглушаване се излекува с трясъка от разрушаването на верандата.

Ударната вълна беше изхвърлила Томи от шейната и го беше запратила, или пък той сам беше изпъзлял, на шест-седем метра далеч от горящата къща. Беше се проснал в снега, а лабрадорът се беше надвесил над него и се опитваше да му помогне. Мег се втурна към сина си, убедена, че е ранен, въпреки че около него нямаше никакви отломки, които биха могли да го ударят. Томи обаче беше добре. Беше изплашен и разплакан, но жив и здрав.

– Всичко е наред, всичко ще се оправи, миличък – зауспокоява го тя, но се съмняваше, че той ще усети увереността в гласа и сред воя на вятъра и рева на пожара, който поглъщаше къщата.

Мег прегърна Томи, притисна го до себе си, за да усети, че е невредим, и се почувства безкрайно облекчена и благодарна... но и бясна. Беше бясна на белите гадина и на човека, който беше създал тези чудовища. Преди време бе мислела, че кариерата и на художник е по – важна от всичко. После, когато се бяха оженили с Джим, най-важно бе станало

създаването на рекламната къща и печеленето на пари. Успехът бе станал най-важен. Но преди много време Мег бе осъзнала, че всъщност най-ценното нещо в живота беше семейството, отношенията между съпруг и съпруга, между родители и деца. На този свят, между рая и ада, сякаш непобедими сили желяха разрушаването на семействата; болести и смърт разделяха любимите едни от други; войни и глад потапяха семействата в насилие, ненавист и отчаяние; понякога хората сами разваляха красотата помежду си със завистта, ревността и изневярата си. Мег загуби Джим, но се вкопчи в Томи и в къщата, която приютяваше спомените за Джим. Сега обаче домът и бе отнет от тези зверове, създадени от човека, облечени в телата на плъхове. Ала тя нямаше да им позволи да и отнемат Томи, беше твърдо решена да ги накара да си платят за дома, който вече и бяха отнели.

Помогна на Томи да се отдалечи от къщата, отведе го на открито в двора, където бесният вятър и нечовешкият студ вероятно щяха да ги защитят от плъховете. Сетне се отправи сама към плевнята в задната част на двора.

Плъховете щяха да са там. Беше сигурна, че не са жертвали себе си. Бяха напуснали къщата, след като са ровили из отоплителната система, за да поставят капана си. Освен това Мег знаеше, че те няма да останат на студено, което означаваше, че са в плевнята. Досети се, че са изкопани тунел между къщата и обора. Сигурно бяха пристигнали още следобед, което им бе дало възможност да разузнаят терена и да прокопаят дългия свързващ проход – те бяха големи и по-силни от обикновените плъхове и затова подземният път не би им се опрял. Докато двамата с Томи се бяха борили с бурята, придвижвайки се от къщата до плевнята и от плевнята до къщата, гризачите лесно са се промъквали натам и обратно под земята.

Мег отиде в плевнята не само за да се отърве от плъховете и да си отмъсти. По-важното беше, че двамата с Томи можеха да оцелеят тази нощ единствено ако се приютяха в там. Заради порязаната си ръка тя трябваше да дърпа шейната само с една ръка. Освен това беше изпаднала в лек шок, който отнемаше силите и. Преди малко беше осъзнала, че дърпането на шейната до „Блек Оук“ при силния вятър и на температури под нулата, а после и чакането с часове, докато на пътя се появи някой, беше задача, която щеше да подложи на жестоко изпитание издръжливостта и. Сега обаче в нейното състояние тя нямаше да успее, нито пък Томи. Къщата вече я нямаше, значи единственият подслон беше плевнята, и щеше да се наложи да се върне там и да си я извоюва от

гризачите, да ги избие и да си възвърне собствеността, ако искаше двамата със сина и да оживеят.

Мег не си правеше илюзията, че някой ще види заревото от пожара и ще дойде да разбере каква е причината. „Каскада“ беше доста изолирана. Пелената на снега щеше да скрие пламъците и никой нямаше да ги види отдалеч.

Мег се поколеба пред отворената врата на плевнята. Единствената електрическа крушка все още светеше, но сенките изглеждаха по-дълбоки отпреди. После, обърнала гръб на вятъра и на оранжевата светлина от горящия и дом, тя влезе в свърталището на малките чудовища.

15

Бен Парнъл откри, че хълмистият терен бе набразден от множество дерета, които затрудняваха придвижването. Снежната фъртуна почти ослепяваше мъжете, а земята бе заледена и опасна заради дупките. Бен често осъзнаваше, че пред него има дере, едва когато паднеше в него. Бързото придвижване през ливадата със сигурност щеше да доведе до навехнати глезени или счупен крак и затова той и тримата му придружители продължиха предпазливо напред, макар че гледката на горящата къща направи го ужасяваше.

Бен знаеше, че плъховете са причинили пожара. Нямаше представа как или защо са го направили, но избухването на пламъците не можеше да е съвпадение. Пред очите му се занизаха страшни картини на жената и момчето, на изгризаните им от плъховете тела, пламнали вътре в къщата.

Беше уплашена. Беше странен страх, който не я разколебаваше, а само увеличаваше силата и решимостта и. Приклешен в ъгъла плъх щеше да изпадне в паника, но приклешена в ъгъла жена не винаги беше лесна плячка. Това зависеше от жената.

Мег застана в средата на плевнята, пред повредения джип. Огледа тъмните боксове край южната стена, погледна втория етаж, отделен от предната стена, и най-накрая обърна поглед към голямата, празна и отдалвна неизползвана ясла в североизточния ъгъл. Усети, че плъховете са наоколо и я наблюдават.

Нямаше да се покажат, докато беше въоръжена с пушката. Щеше да и се наложи да ги примами извън укритията им, за да ги застреля. Бяха прекалено умни, за да ги съблазни с храна. Затова... след като не можеше да ги примами, може би щеше да ги принуди да излязат на открито с един-два добре премерени изстрела.

Мег бавно запристъпва навътре в помещението, далеч от вратата. Докато подминаваше боксовете, които някога бяха приютявали добитък, тя се вираше напрегнато в сенките, търсейки издайническия блясък на малките червени очи. Поне един от плъховете трябваше да се е скрил в тези мрачни места.

Въпреки че не видя никой от враговете си, тя започна да стреля в помещенията, докато се отдалечаваше все повече от вратата на обора – бам, бам, бам, три изстрела в три от тесните боксове. Дълъг, страшен блясък изригваше от дулото след всяко натискане на спусъка и гръмовните изстрели отекваха в сградата. Когато стреля за трети път, цвъркаща двойка плъхове се шумгна през вратичката на четвъртия бокс и се втурна към осветения център на плевнята, бързайки към укритието на разваления джип. Мег стреля два пъти в гадините и ги уцели, уби ги, подхвърляйки ги, сякаш бяха парцали, сграбчени от тайфун.

Беше изпразнила пълнителя на мозберга. Треперейки, тя започна да рови из джобовете си с наранената си ръка, извади останалите четири патрона и зареди пушката. Щом зареди последния от тях в пълнителя, чу няколко пронизителни писъка зад себе си. Обърна се. Шест грамадни бели плъха с деформирани черепи се готвеха да я нападнат.

Четири от съществата осъзнаха, че няма да я достигнат достатъчно бързо, отделиха се от глутницата и изчезнаха под колата. Стресната от

бързината, с която останалите два звяра се приближаваха към нея, тя стреля два пъти и ги уби.

Забърза и заобиколи джипа тъкмо навреме, за да види останалите четири, които се измъкнаха изпод купето и затичаха към старата ясла. Мег стреля веднъж, втори път, докато те изчезваха в сенките в основата на голямата хранилка.

Остана без амуниции. Въпреки всичко изшпрака с помпата на мозберга, сякаш можеше с вълшебство да накара в пълнителя да се появят още патрони, но глухото изшпракване на пушката имаше съвсем различен звук, когато пълнителят беше празен.

Дали защото знаеха какво означава този звук или защото си спомняха, че са и оставили само девет патрона: пет в пушката и четири, които не бяха успели да откраднат от картонената кутия в стаята и, плъховете, които преди секунди бяха изчезнали в сенките, сега се появиха отново. Четири бледи тела се запромъкваха на мъждивата светлина на прашната крушка.

Мег обърна пушката, сграбчвайки я за цевта като бухалка. Като се опитваше да не обръща внимание на болката в лявата си ръка, вдигна оръжието над главата си.

Плъховете продължаваха да се приближават бавно... после по-дръзко.

Тя се огледа назад, почти убедена, че откъм гърба я заобикалят още половин дузина от малките чудовища, но явно бяха останали само тези четири. Само четири. Без значение дали бяха хиляда или много по-малко, Мег знаеше, че няма да успее да смаже повече от един, преди другите да я достигнат и да запълзят по тялото и. А щом я достигнеха, хапейки и драшейки гърлото и лицето и, тя нямаше да може да се справи дори само с три от тях.

Озърна се към голямата отворена врата, но знаеше, че ако хвърли пушката и се опита да избяга навън, плъховете щяха да я нападнат.

Сякаш усетили уязвимостта и, четирите гадини нададоха зловещ, триумфален писък. Повдигнаха гнусните си, уродливи глави и задушиха из въздуха, заблъскаха пода с дебелите си опашки и едновременно изцвърчаха. Беше много по-страховито от всички звуци, които Мег ги бе чула да издават досега. Спуснаха се към нея.

Макар да знаеше, че няма да успее да стигне до вратата, трябваше да опита. Ако я убиеха, Томи щеше да остане безпомощен на снега със счупен крак. Щеше да замръзне до сутринта..., ако плъховете не рискуваха да се оставят на гнева на бурята, погвайки и момчето.

Мег обърна гръб на напредващата глутница, втурна се към изхода и се стресна ужасно, когато на отслабващата светлинка от пожара в къщата се появи един мъж. Той държеше пистолет и само и каза:

– Дръпнете се!

Мег се хвърли настрани и непознатият стреля четири пъти. Уцели само един от плъховете – те бяха твърде малка цел за револвера му. Останалите три гадини отново изчезнаха в сенките край дъното на старата ясла.

Мъжът се забърза към Мег и тя видя, че всъщност не е непознат. Бяха разговаряли на пътя. Все още бе облечен в коженото си яке, подплатено с каракул, и все още носеше на главата си ушанката.

– Добре ли сте, госпожо Ласитър?

– Те колко са? Аз убих четири, а вие един, колко останаха?

– Избягаха осем.

– Значи са останали само онези трите?

– Да. Ей, ръката ви кърви. Сигурна ли сте, че...

– Мисля, че са си направили тунел между плевнята и къщата – бързо го прекъсна тя. – И ми се струва, че входът му е край дъното на онази ясла. – Мег говореше през стиснати зъби, изненадана от собствената си ледена ярост. – Те са мръсни и отвратителни и аз искам да ги довърша, да ги накарам да си платят за това, че ми отнеха дома и че заплашиха Томи, но не знам как можем да стигнем до тях, ако са под земята?

Мъжът посочи огромен камион, който в момента отбиваше на алеята в двора:

– Досетихме се, че ако открием плъховете, ще ни се наложи да ги изваждаме от тунел, а сред всички останали неща разполагаме и с необходимото оборудване да изпомпваме газ в дупки.

– Искам ги мъртви – каза Мег, изплашена от гнева си.

Мъжете заслизаха от каросерията на големия камион и тръгнаха към плевнята. Сняг и пепел от срутената къща валяха през лъчите на фенерчетата им.

– Ще ни трябва газ – извика им мъжът с ушанката.

Един от тях изкрещя нещо в отговор.

Тресяща се от гняв и страх, на който досега не бе посмяла да се подаде, Мег отиде навън да намери сина си.

Тримата с Томи и Дуфъс си почиваха в топлата и безопасна кабина на камиона, докато мъжете от „Биоломек“ се опитваха да унищожат паразитите. Момчето се бе сгушило в Мег и продължаваше да трепери въпреки топлия въздух от парното, който със сигурност вече бе прогонил студа от тялото му.

Дуфъс беше благословен с по-силна емоционална издръжливост, идваща от факта, че бе член на игрив и не толкова интелигентен биологичен вид, на който му липсваше въображение, затова най-накрая заспа.

Въпреки че не вярваха плъховете да се върнат по тунела в разрушената къща, някои от пазачите на „Биоломек“ направиха засада около опожарената сграда, готови да убият всяко същество, появило се из руините. По същия начин бе завардена и плевнята, за да се предотврати евентуално бягство от постройката.

Бен Парнъл на няколко пъти идваше при камиона. Мег свалеше прозореча и мъжът заставаше отпред, за да и разкаже докъде са стигнали.

Хората му носеха противогаси, за да се предпазят, и изпомпваха смъртоносния газ в изхода на тунела на гризачите, който наистина беше скрит край поилката.

– Бяхме щедри и им отделихме голяма порция – каза и Бен при едно от посещенията си. – Достатъчно, че да отрови тунел, десет пъти по-голям. Сега трябва да разкопаем дупката, докато открием телата. Не би трябвало да е много трудно. Не може да са влезли прекалено надълбоко, в друг тунел, защото това ще означава повече усилия, повече копане. Затова ще започнем да разкопаваме повърхността на земята, горните няколко сантиметра, ще копаем от плевнята през двора, следейки тавана на тунела, докато ги открием.

– А ако не ги откриете?

– Ще ги открием. Сигурен съм.

На Мег и се искаше да мрази всички тези мъже и по-специално Парнъл, защото той бе начело и следователно бе единственият ръководител, върху когото можеше да излее гнева си. Ала да се държи грубо с него и да подхранва гнева си при явната му загриженост за нея и Томи, беше трудно, защото тя осъзнаваше, че не тези мъже са отговорни за създаването на плъховете или за освобождаването им. Това беше просто

екип за черна работа, обикновени хора, също като онези, които през вековете бяха повиквани да разчистят бакиите на големите клечки. Тъкмо обикновените хора бяха онези, които винаги със зъби и нокти се бореха, за да превърнат света в по-безопасно място; винаги данъците, трудът и лишенията на обикновените хора прокарваха пътя на цивилизацията, а политиките си приписваха заслугите.

Освен това Мег беше трогната от искреното съчувствие и разбирането, което Парнъл показа, когато разбра за смъртта на съпруга и и за това, че двамата с Томи са сами. Бен и беше говорил за загубата и самотата, и копнежа, сякаш сам ги бе преживял.

– Разказах ми за една жена – беше и заговорил той малко тайнствено, навеждайки се над отворения прозорец на камиона, – чиято единствена дъщеря починала от рак, и жената била толкова смазана от мъка, че променила целия си живот. Тя не можела да понесе дори да вижда собствения си съпруг, макар че той я обичал, защото заедно били преживели смъртта на дъщеря си, и всеки път, когато го погледнела... тя виждала отново малкото си момиченце и си припомняла нечовешкото му мъчение. Тъкмо тази споделена трагедия, тази споделена болка, се превърнала в капан, от който жената не можела да избяга. И така... развод, нов град, друг щат... това било единственото спасение за нея, колкото и драстично да ви се струва. Ала вие, изглежда, сте се справили с болката много по-добре, госпожо Ласитър. Знаем колко трудно ви е било през тези две години, но може би ще ми повярвате, че някои хора, на които им липсва вашата сила, живеят много по-труден живот.

В единайсет и десет през онази нощ, на две трети от разстоянието между плевнята и изгорялата къща, мъжете откриха телата на три мъртви плъха. Трупите им бяха оставени на пода в бившия обор до останалите пет мъртви гризача, застреляни от Мег и Бен.

Бен Парнъл се приближи до камиона:

– Рекох си, че може би ще искате да ги видите... мисълта ми е, че хванахме и осемте.

Мег и Томи слязоха от камиона.

– Ъхъ – промърмори той, – наистина искам да ги видя. Мислеха, че са ни впримчили, обаче май стана обратното. – Погледна Мег и добави: – Докато сме заедно, ще се измъкваме от всякакви каши, нали?

– Разбира се.

Парнъл прегърна през раменете умореното момче и го поведе към хамбара.

Мег потрепери от студения вятър и пъкна ръце в джобовете си.

Изпитваше облекчение – поне в момента не носеше цялата отговорност.

Томи се обърна и подхвърли:

– Двамата с теб, мамо.

– Разбира се – повтори тя. Усмихна се. Сякаш се беше измъкнала от капана, в който досега не осъзнаваше, че е затворена; усещането за свобода беше опияняващо.

КРАЙ

© Дийн Кунц
© 2004 София Русенова, превод от английски

Dean Koontz
Trapped

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007
Публикация: Издателство „Плеяда“, 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2736>]